

IJSNACHT

JOWI SCHMITZ

kluitman

Novelles van Jowi Schmitz:

Slipjacht

IJsnacht

*Voor grottenspecialist Marcel Dijkstra, die me
vertelde over blinde vissen en me meenam naar de
ondergrondse Ardennen.*

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284-285 / W042501

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Jowi Schmitz

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

© Omslagbeeld: Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
jowischmitz.nl

PROLOOG

Het licht op zijn helm is aan het doven, alsof hij langzaam blind wordt. Kal had gehoopt dat hij boven zou zijn als dit gebeurde, weg uit deze grot. Niet hier, in dit niemandsland van eindeloos omhoogklimmen, gevangen tussen de gladde, kille rotswanden. Hij moet verder, deze smalle schacht door, maar heeft nauwelijks houvast voor zijn voeten of handen. Heel in de verte ziet hij iets wat op daglicht lijkt. Het is ver, te ver.

Hij wil huilen, maar heeft al zijn kracht nodig om niet te vallen. Hij grijpt een stuk steen met zijn bloedende handen. Hij trekt zich op. Hij moet niet misgrijpen, want dan valt hij tientallen meters omlaag. Dan stuitert zijn lichaam als een lappenpop tussen de harde stukken steen. Een flipperkastballetje.

Had hij maar meer kracht in zijn armen. Had hij maar meer handigheid...

Kal grijpt een nieuwe steen. Nu moet hij de volgende zien te pakken, maar zijn voet glijdt weg!

Even kantelt zijn wereld, paniek raast door zijn lijf. Als hij valt, sterft hij – hij ook al.

Dan vindt zijn voet weer houvast. Iets zachts, is het mos, misschien? Of wordt hij vastgegrepen door het monster? Snel trekt Kal zijn voet los. Grijp die stenen, Kal, negeer de pijn. Je moet verder.

Een paar meter hoger ademt hij bibberig uit. Hij ruikt oude vis en natte grond. *Niet aan het monster denken.* Hoe diep onder de grond zou hij zitten? Hoe ver moet hij nog? Tien meter? Honderd meter? Het licht boven hem is eindeloos ver weg. Hij zit vast, in een scheur in de aarde.

Kal tast met zijn pijnlijke hand naar nieuw houvast. Ruwe steen steekt in zijn rug, schuurt zijn gezicht.

Maar hij gaat dit doen, hij gaat niet alleen zichzelf, maar ook Skyler redden. Over Jasper wil hij niet nadenken.

Hij hoort een geluid. Is dat een reddingsploeg? Kal probeert iets te zien in de duisternis. Het komt van dichterbij. Zijn adem stukt.

Het is gegrom.

1.

Tien dagen eerder

‘Kal! Nablijven moet je.’

Het lokaal is leeg. Alleen Kal en Zaalmeijer zijn er nog. Zaalmeijer, oftewel Gele Z, oftewel zijn grote, geeltandige, kof-fiestinkerige leraar Nederlands.

Gele Z staat recht voor het tafeltje waar Kal aan zit en kijkt op hem neer.

Verwacht hij dat Kal iets gaat zeggen? Die kan even niks verzinnen. Of ja, iets met: ‘Mag ik naar huis, ik wil naar mijn goudvis.’ Nevernootniet dat hij dat hardop zegt natuurlijk.

Het is stil in het lokaal.

‘Kal.’ Zaalmeijer schraapt zijn keel. ‘Dit is al de vierde keer dat je de spreekbeurt niet houdt. Eerst moest je naar de dokter. Toen naar de tandarts, toen had je griep en nu...’

‘Ik heb gewoon een... gevoelige maag.’ Kal kijkt naar zijn buik, die elke dag iets verder over zijn joggingbroek lijkt te hangen. Hij slikt.

‘Een gevoelige maag.’ Zijn leraar Nederlands fronsst zijn woeste wenkbrauwen.

Ik durf gewoon niet, denkt Kal. Ze gaan me uitlachen, snap dat dan.

‘Nou?’

Kal staart naar zijn nagels.

‘NOU?’ Gele Z buigt zich naar hem toe. Als Kals vader zich op die manier over hem heen buigt, komt er altijd slecht nieuws. Moet Kal daarna op afvalkamp of zo, waar hij dan net weer iets ongelukkiger vandaan komt.

Kal gluurde naar zijn leraar. Tot zijn verrassing kijkt die behoorlijk vriendelijk terug.

‘Kom op, man.’ Gele Z gaat zuchtend op het tafeltje naast Kal zitten. Het tafeltje buigt door – dat heeft Kal de laatste tijd ook. Hij denkt aan die twee chocoladerepen in zijn tas.

‘Zonder dat cijfer voor je spreekbeurt ga je niet over. Je hebt het presentatiehoofdstuk gelezen, toch?’

Ja, wel honderd keer. Maar Kal zegt niks. Hij kijkt naar zijn bolle vingers, met sproeten erop, net zo rood als zijn haar. Ja, ook nog rood haar. Hij heeft het hele pestpakket gekregen.

‘Dácht ik het niet.’ Zaalmeijer slaat op het boek – Kal schrikt op. ‘Je hebt gewoon niet hard genoeg geleerd. Weet je wat? We doen het nu.’ Zaalmeijer loopt naar de deur. Daar draait hij zich om. ‘Je moet je niet verstóppen achter je...’ – de ogen van Zaalmeijer gaan even over Kals lijf – ‘... beperkingen.’

Zijn leraar grijpt de deurklink. ‘Je moet keuzes maken, Kal. Je vrienden zijn etters. Nee, niet protesteren, dat zei Skyler laatst zélf. Ze zijn er nog trots op ook. Wil jij ook een etter zijn?’

Gele Z heeft gelijk. Skyler vindt het leuk om zichzelf een ettertje te noemen. Maar Skyler en Jasper zijn dus ook zijn *maten*.

‘... dus je doet straks je spreekbeurt hier, bij mij.’ Zaalmeijer

trekt de deur van het klaslokaal open.

Wat?! Nu kijkt Kal wel op. ‘Nu? Als in echt: NU?’ Hij is verbijs-terd. Hij weet dat leraren ver kunnen gaan, maar dit slaat alles. De schooldag is al voorbij!

‘JII. Blijft. Hier. Tot je een verhaal hebt.’ Gele Z doet de deur achter zich dicht. Er zit glas in de bovenkant. Kal ziet zijn leraar naar hem kijken vanaf de gang. En dan klinkt het geluid van een sleutel die draait.

‘U sluit me op?!’ Kal springt op.

‘Niet zo piepen,’ zegt Gele Z vanaf de gang. ‘Ik ga even koffie halen aan de overkant, en daarna kom ik terug. Dus begin maar snel met voorbereiden.’

‘Maar...’ Kal trekt aan de deur. Zinloos natuurlijk. Hij ziet Gele Z rustig wegsloffen. Dit mág toch helemaal niet? Leraren mogen leerlingen niet opsluiten. Ook niet als ze even koffie willen halen voor nog gelere tanden. Opsluiting is tegen de... wet!

2.

Kal is weer bij zijn tafeltje, maar gaat niet zitten. Het is hier veel te heet, terwijl het buiten alsmaar kouder wordt. ‘Maart roert zijn staart,’ schreef Gele Z een uur geleden nog op het digibord. Kal zoekt uit gewoonte in zijn broekzak naar zijn mobiel, maar vindt daar natuurlijk niks; die heeft hij vanmorgen ingeleverd bij de conciërge. Hij heeft de buikpijn die hij altijd krijgt als hij niet weet wat hij moet doen. Het maakt hem rusteloos. Hij kijkt naar het lesboek dat Gele Z heeft klaargelegd en ziet iets over de pagina’s bewegen. Een traag lieveheersbeestje. Dat heeft het vast ook warm.

Kal klimt moeizaam op de vensterbank om het bovenraam open te schuiven. Kort en dik zijn is echt de meest rottige combinatie van allemaal. Er waait een ijskoude wind in zijn gezicht als het raam eenmaal open is.

Hij klimt weer terug naar het lieveheersbeestje. Hij vouwt zijn handen om het kevertje, loopt naar de vensterbank en stuntelt zich erop, zonder zijn handen te gebruiken. Oppassen dat hij het lieveheersbeestje niet plat knijpt, dan zou zijn actie nogal nutteloos zijn. Het lukt.

Kal houdt zijn handen buiten het raam en fluistert: ‘Vlieg maar, kleintje. Jij kunt ontsnappen.’ Eerst loopt het kevertje naar het

topje van zijn wijsvinger, strekt daar de vleugels alsof het op zijn tenen gaat staan, en vliegt dan pas weg.

‘Yo Kal! Wat doe je daar, gek!’

Kal valt bijna van de vensterbank van schrik. Het is Jasper, die aan de deur staat te trekken. ‘Waarom heb je hem op slot gedaan?’

‘Ik ben opgesloten!’ Kal ziet Skyler ook op de gang staan. ‘Gele Z heeft dat gedaan!’

Jasper trekt weer aan de deur.

‘Dicht,’ zegt Kal, enigszins overbodig.

‘Doe dan open, Kwallie!’ Als Jasper ongeduldig is, zegt hij sneller onaardige dingen. Kal is daaraan gewend.

‘Dicht,’ zegt hij nog maar een keertje.

‘Dat zullen we nog wel eens zien!’ Jasper stroopt zijn mouwen op. Hij is bizar gespieerd. Zijn vader heeft een sportschool en hij traint al van jongs af aan. Extreem gespieerd en af en toe volslagen gestoord. Daar gaat hij al. Jasper werpt zich tegen de deur, met een harde bons valt hij vervolgens met een dramatisch vertrokken gezicht op de grond.

‘Mijn schouder! Verbrijzeld!’ gilt hij overdreven.

‘Gast, die deur gaat naar de andere kant open,’ zegt Skyler. ‘Je moet rukken. Kijk zo. En jij moet duwen, Kal! Ik tel. Een, twee, drie.’

Kal duwt, Skyler trekt en de deur vliegt open, de deurklink rinkelt over de grond.

Skyler en Jasper komen binnen. Ze highfiven. ‘Voor ons!’ Dat is hun groet.

Kal staat er deze keer wat onhandig bij, alsof ze op bezoek komen. ‘Gele Z dus,’ Skyler kijkt rond alsof hun grote leraar Nederlands zich ergens onder een tafeltje heeft verstopt. ‘We moeten hem straffen.’

‘Yes!’ roept Jasper meteen. ‘Straffen die hap!’

‘Ja!’ roept ook Kal. ‘Straffen die hap.’ Hij slaat met zijn vuist op een tafel, wat meer pijn doet dan hij dacht, maar dat is lekker, dat is goed. Je moet jezelf een beetje opzweepen. Heeft hij van Skyler geleerd, hoe lekker het is om kwaad te zijn. ‘Straffen!’ brult Jasper.

Kal wil een stoel omverschoppen, maar raakt die per ongeluk met zijn scheenbeen. Dat doet ook pijn en dat is dus niet erg, hij wordt er kwader van. ‘Straffen!’ zijn stem slaat over als hij het roept.

‘Kijk die Kal gaan!’ joelt Skyler, misschien klinkt er wel iets van bewondering in door. Kal voelt die combinatie van angst en woede waar hij het afgelopen jaar een beetje aan gewend is geraakt, die hij heeft geoefend. Niet voelen, maar dóén. Vorig jaar was hij nog dat verlegen jongetje, nu is hij deel van een groep. En dat is Goed, want dat betekent Vrienden. Hij slaat nog een keer op tafel.

‘Yo! Ik zie hem!’ Jasper staat bij het raam te springen. Hij wijst naar het schoolplein beneden. ‘Daar loopt die fokker! Kijk dan! Heee! Gele Z! Met je koffie!’ Jasper beukt op het raam.

‘Het is tijd voor de straf, laten we hem te grazen nemen!’ Dat roept Skyler.

‘Ik! Ik doe het!’ Kal is opgewonden.

‘Grijp die stoel!’ brult Jasper naar hem. ‘Kom op, Kal, grijp die stoel! Je kunt het!’

‘Ik grijp hem!’ hoort Kal zichzelf roepen.

‘Lekker Kal,’ joelen Jasper en Skyler. En dan: ‘GOOI die stoel.’ Kal gooit.

Een harde knal, gerinkel van glas, de stoel vliegt zomaar door de ruit. Het geluid is veel harder dan hij had verwacht. Kal deinst achteruit. Gewoon dwars erdoorheen! Dat het zomaar lukt is al een wonder, maar het effect is ook veel groter dan hij had verwacht. Zo veel lawaai. In één worp!

‘Wauw,’ hoort hij Jasper brullen, gevolgd door een kreet van beneden. Een kreet van pijn.

En dan stilte. Enge stilte.

Ze schuiven alle drie voorzichtig naar voren, naar het gat waar eerst het raam zat, en waar nu de koude wind doorheen waait. Beneden, op het door de vrieskou wit uitgeslagen schoolplein, bedolven onder een zee van scherven, ligt Gele Z. Er zit bloed op zijn gezicht, in rode strepen loopt het over zijn wangen. De kof-fiebeker heeft hij nog in zijn hand, de beker hangt schuin, de koffie over zijn broek en op de grond. Zelfs van driehoog ziet Kal alle details alsof hij ernaast staat. De ogen van Zaalmeijer zijn dicht, dat grote lijf dat net nog wegslofte, ligt doodstil. Is hij dood? Nee, gelukkig, hij beweegt, een beetje.

‘Wegwezen!’ brult Jasper op dat moment. Even later rennen ze de school uit, alle drie een andere kant op.

3.

Kal stopt pas met hollen als hij thuis is. De zware voordeur dreunt achter hem dicht. Hij gaat op de brede trap in de hal zitten om op adem te komen. Een enorme klok voor zijn neus geeft aan dat het half zeven is, zijn ouders zijn vast al thuis.

Gele Z lag bloedend op de grond – door mij. Het besef gaat als een rilling door hem heen. Kal wil er niet aan denken, maar doet het steeds. Hij kijkt naar het dikke tapijt op de vloer en dan naar de grote plant naast de klok. Hij woont in een soort kasteel, met hoge gangen en dure schilderijen aan de muur. Echt gezellig is het hier niet, ook niet boven, op zijn kamer. Voordeel van zijn kamer is wel dat Gerrie daar woont, zijn goudvis. Kal kan uren rustig naast Gerrie zitten zonder dat er nog iets anders hoeft. Dat heeft hij verder nergens. Gerrie kan naar hem kijken met een blik van... begrip. Zijn ouders kijken meestal met een blik van... Schiet nou eens op.

‘Kal! Kind! Wat zit je hier te zitten?’ Zijn moeder staat opeens naast hem, door dat stomme tapijt hoorde hij haar niet aankomen.

‘Wat ben je laat,’ gaat ze door. ‘Het eten staat al klaar.’

Sla natuurlijk. Ze eten altijd sla, omdat zijn moeder gezond wil zijn. Maar ’s avonds trekt iedereen de snacks tevoorschijn. Zijn ouders eten chips als ze denken dat Kal slaapt. Kal heeft een geheime voorraad chocoladerepen.

‘Kom je nog?’ Zijn moeder torent boven hem uit. Groot en rond is ze, met een harde stem. Ze knuffelt hem ook hard en ze praat hard. Soms zegt ze lieve dingen, maar ze luistert nooit. Kal zou dat af en toe wel willen, dat ze naar hem luistert, dat ze advies geeft misschien zelfs. Maar dat zeggen jongens van vijftien niet.

Misschien is het toch slimmer als ik beken.

Hij kan beter bekennen dan dat de rector straks belt om te zeggen dat ze van school worden geschopt. Of preciezer nog: dat hij, Kal van school wordt geschopt. Want hij heeft met de stoel gegooid. Hij moet bekennen, dat is veel slimmer dan hier zitten en bang zijn.

Zijn moeders telefoon gaat. Meteen staan alle haren op zijn lijf recht overeind.

‘Millie!’ roept ze in de telefoon alsof Millie stokdoof is. Millie werkt voor haar, dit wordt een werkgesprek. Ze loopt weg.

Kal vlucht snel de enorme keuken in, waar een lange houten tafel staat met aan het einde een bak sla. Daarachter zit zijn vader met zijn neus in zijn telefoon.

Er ligt gesneden stokbrood op tafel. Kal pakt snel een stukje voor zijn vader het ziet.

‘Hoi pa,’ zegt hij dan. Zijn vader knikt even zonder op te kijken. Kal ontspant, alles is zoals het altijd is. Ik moet niet aan dat bloed op het schoolplein denken, niet aan die koffie die op het schoolplein lag. Niet aan schuld. Ze worden vast van school getrap. Of er was laatst ook nog een verhaal over een streng kamp voor ‘moeilijke jongens’. Iets nieuws, een experiment. Rector Van Dille vertelde erover op een schoolbijeenkomst. ‘Deze school gaat eraan

meedoen, dus pas maar op,' zei hij er dreigend bij. Toen keek hij naar hun groepje, wisten Skyler en Jasper na afloop zeker, ze keken er trots bij.

Misschien valt het mee als ze al dat bloed hebben weggeveegd. *Hadden ze een ambulance moeten bellen?* Al die gedachten blijven maar door Kals hoofd spoken. Hij kijkt naar zijn hand, maar die trilt tot zijn verbazing niet. Het zit allemaal binnen in hem, die angst.

Daar is zijn moeder alweer. Ze doet wat sla op ieder bord, ze geeft iedereen precies twee stukjes stokbrood. Kal wolft het zo snel mogelijk naar binnen. Hij gaat eten van stress. Hij gaat eigenlijk overal van eten. Zijn vader zegt alleen: 'Je zit weer eens te schrokken, daar word je misselijk van.' En Kal is inderdaad misselijk, maar niet van het eten. 'Ik...' begint hij na het laatste hapje sla eindelijk zijn bekentenis, maar zijn stem slaat over. Dan gaat zijn moeders telefoon. 'Rector Van Dille!' zegt ze verbaasd.

4.

'Hij ondergaat op dit moment een kritieke operatie,' heeft rector Van Dille net gezegd. Niemand in dit veel te kleine, hete hok zei iets terug. Het enige wat beweegt, is een hysterische bromvlieg die door het kamertje van de rector vliegt. Hij knalt tegen het raam op, is even stil, herpakt zich, vliegt weer keihard tegen het raam. Er staat één kiertje open, maar dat snapt die vlieg niet. Pok, gaat-ie weer. Geen wonder dat die vlieg hier ook bij de rector zit; dat beest is écht hardleers. Kal wrijft voor de vijfde keer over zijn gezicht; hij heeft een zweetsnor. Hij voelt zich net als die vlieg, gevangen tussen hoop en vrees.

'Ernstig,' zegt rector Van Dille. 'We hopen dat er zo wordt gebeld.'

Van Dille is net zo groot als Kal, maar drie keer zo mager en hij draagt altijd een drielidig pak. Daar heeft hij nu vast spijt van, want het zweet staat ook op zijn gezicht. Buiten is het koud, maar binnen is het bloedheet omdat er zo veel mensen in dit hok opgepakt zitten. Skyler, Jasper, Kal, hun ouders, en nog iemand van een of ander opvoedkundig bureau. Het gaat natuurlijk over dat kamp voor 'moeilijke jongeren' en nu valt het gesprek ook nog samen met de operatie van Gele Z.

Van Dille heeft net verteld dat ze niet van school hoeven, maar

wel naar kamp moeten. Verplicht. Het blijkt in de Ardennen te zijn. En dan gaan ze een grot in. Of zo. Kal ziet het nog niet helemaal voor zich.

Hij ruikt al die ouders om zich heen, ze ruiken naar scheerschuim en dure parfum. En naar angstzweet, of is hij dat zelf?

‘Meneer Zaalmeijer heeft glas in zijn gezicht en in zijn arm,’ zegt de rector. ‘Het is de vraag of hij die arm ooit nog helemaal zal kunnen gebruiken. Bovendien heeft de stoel zijn been geraakt, waardoor er nu een breuklijn in zijn kuitbeen zit.’

De bromvlieg landt even op het bureau, vliegt dan weer verder. Kal is moe en onrustig. Hij heeft de hele nacht naar zijn plafond liggen staren. Probeerde niet na te denken, at al zijn chocoladerepen op.

‘Ik wil u ook graag welkom heten,’ zegt nu de mevrouw van het opvoedkundig bureau. ‘Dit is natuurlijk een ernstige situatie, en we weten dat u als ouders niet altijd op de hoogte bent van hoe uw kinderen zich gedragen buiten uw... blikveld.’

‘Nee nee,’ zeggen alle ouders.

‘We bidden natuurlijk voor meneer Zaalmeijer,’ zegt de mevrouw. ‘Maar ik wil het nu met u over het kamp hebben. Er wordt daar op de jongeren gelet en ze worden ter plekke gecorrigeerd – niet dat u niet corrigeert natuurlijk.’ Ze kijkt glimlachend om zich heen.

Kal heeft het gevoel dat zijn hoofd in brand staat. Hij denkt alsmáar aan Gele Z en aan een breuklijn. Wat zou een breuklijn eigenlijk zijn? Een landkaart heeft een breuklijn, zoals in Amerika, hoe heet dat ding ook alweer, o ja, de San Andreasbreuklijn.

‘Kal!’ Zijn moeder geeft hem een zet. Blijkbaar is er een vraag gesteld.

‘Ja,’ hoort hij Skyler zeggen, ‘dat vinden we allemaal heel erg.’ Skyler heeft zijn netste stem opgezet. ‘We zweepten elkaar op, denk ik. Het ging allemaal zo snel.’

Daar krijgt Kal opeens een warm gevoel van in zijn buik. Samen! Ze deden het samen, zegt Skyler. Ze zeggen niet: ‘Kal heeft met die stoel gegoooid.’ Zie je wel. Ze zijn vrienden.

Hij kijkt naar de vlieg, waar het ook al bijna beter mee gaat. Het beestje zit in de buurt van de kier van het raam. Opeens denkt Kal: als die vlieg ontsnapt, komt het met ons ook wel goed.

De vlieg schrikt ergens van en begint weer de verkeerde kant op te vliegen. Hij landt op de vader van Jasper, die stiekem naar zijn telefoon zat te kijken, maar zichzelf nu opeens een enorme pets op zijn wang geeft. De vader van Jasper heeft nog veel meer spieren dan Jasper. Dan mep je jezelf natuurlijk ook hard.

De vlieg ontsnapt.

‘Kal!’ sist zijn moeder weer.

‘Ja,’ knikt Kal snel. Geen idee wat er gezegd wordt. Hij voelt de hand van zijn moeder op zijn arm. Ze knijpt hem. Hard.

‘Deze jongens,’ zegt de vrouw van het bureau ondertussen, ‘maken per dag enorme bergen testosteron aan. Als het bier was, als ze het zouden drinken, zouden ze voortdurend ladderzat zijn.’

Kal vangt per ongeluk de blik van Skyler naast hem en opeens moet hij heel erg giechelen. Van angst, dat bestaat blijkbaar. Omdat het zo veel is. En zo warm is. En hij zo weinig geslapen heeft.

‘Hik,’ mompelt Jasper ook nog. Nu proesten Skyler en Kal het uit.

‘Aha,’ zegt de rector ongemakkelijk.

De vlieg begint aan een nieuwe zelfmoordpoging en scheurt rakelings langs het hoofd van de rector om vervolgens tegen het raam knallen. Hij valt op de grond. Kal houdt op met lachen. Jasper en Skyler stoppen niet.

‘Aangezien duidelijk is dat deze jongens hiervoor in aanmerking komen,’ Kal kan aan de vrouw horen dat ze geïrriteerd raakt, ‘verwacht ik uw begrip voor het feit dat ze maandag al zullen vertrekken.’

‘Maandag?’ De moeder van Skyler veert op. ‘Maar het is nu vrijdag! Hoe moeten we ons dan voorbereiden?’

‘U hebt het hele weekend om eventueel een geschikte outdoorjas en andere spullen te kopen,’ zegt rector Van Dille. ‘Maar misschien heeft uw kind dergelijke zaken al.’

Meteen beginnen de ouders onderling te overleggen. ‘Je hebt nog wel die ene wintersportjas, maar die is van vorig jaar. Dat zet wel druk op mijn agenda zeg, ik zou gaan golfen met Gerard, hoe moet dat allemaal in dit weekend. En hoe zit dat met geschikte schoenen?’

‘Denk eraan,’ zegt de mevrouw met enige stemverheffing. ‘Het is het kamp, of van school.’

Dat werkt, want iedereen wordt weer stil. Een grottenkamp, denkt Kal, hij heeft nog nooit de neiging gehad om onder de grond te gaan zitten. Meer iets wat je doet als je dood bent. Hij kijkt of hij de vlieg nog ergens ziet, maar die heeft vast een hersenschudding. Of hij heeft zichzelf doodgevlogen, kan ook.

‘Een kans,’ zegt de mevrouw ondertussen. ‘Iets goeds binnen

slechte omstandigheden. Zo moet je het zien. Maar,’ ze kijkt streng, ‘faal tijdens dit kamp en jullie gaan alsnog van school, mét een taakstraf.’

De telefoon van rector Van Dille gaat, de mevrouw valt stil. ‘Jaja,’ zegt hij en daarna zegt hij: ‘Dank u wel.’ Iedereen is nog stiller dan eerst. Als die vlieg er nog was, zou hij nu als een straaljager klinken. Er klinkt helemaal geen straaljager.

‘Meneer Zaalmeijer,’ rector Van Dille schraapt zijn keel. ‘Heeft de operatie goed doorstaan.’

Het is alsof iedereen tegelijk uitademt.

‘En verder,’ vervolgt de rector snel nu hij alle aandacht heeft. ‘Staan wij als school achter dit kamp. Maar dan moeten de jongens het met goed gevolg doorstaan. Vragen?’

5.

Het spoor is wit, er valt sneeuw en het waait. Het waait zelfs zo hard dat ze bijna het perron af worden geblazen. Dat staat vol met allemaal maandagochtendmensen op weg naar hun werk.

Jasper loopt heen en weer op de rand van het perron en de rails, alsof hij een koorddanser is. De mensen die op de trein wachten kijken boos naar hem, zijn ouders doen alsof ze het allemaal niet zien. Ze praten met de moeder van Skyler. Skyler zelf staat naast Kal over zijn waanzinnig dure jas te aaien. ‘Echt niet normaal duur. Die ene rapper heeft hem ook, je-weet-wel.’

De ouders van Kal hebben dit weekend nog met rector Van Dille gebeld, maar die was onvermurwbaar. Het is dit of van school. Zijn ouders zeiden steeds: ‘Het is zijn eerste overtreding, dit straalt ook op ons af.’ Kal was bij het telefoongesprek en moest daarna natuurlijk mee naar een winkel voor nieuwe kleren, maar de rest van het weekend heeft hij bij Gerrie gezeten. Hij heeft gedaan wat hij altijd doet als hij ongelukkig is; hij heeft voor zijn vis gezongen. Dat is een geheim dat echt niemand kent, behalve Gerrie. Het hielp tegen de misselijkheid die hij voelde omdat hij steeds opnieuw aan Gele Z moest denken.

Kals ouders zijn niet bij het wegbrengen, ze moesten allebei werken. ‘We kunnen nu eenmaal geen rekening gaan houden met

jouw misdaden,’ zei zijn vader. ‘Grapje,’ zei hij er snel achteraan, maar toen was zijn moeder al kwaad, ‘want zoiets zeg je niet van ons kind’ en toen bleven ze maar boos en voor zover Kal weet, zijn ze dat nog steeds, al snapt hij niet helemaal op wie.

Van Dille is aan een speech begonnen: ‘We zijn als school in jullie teleurgesteld,’ zegt hij. ‘Maar...’ Op dat moment komt de trein binnenrijden en de rest van zijn woorden gaat verloren in het geluid van de wielen. ‘Ik bedoel dus: grijp die kans, jongens!’ probeert Van Dille zijn verhaal nog af te maken.

‘Grijp die kans!’ zegt Jasper met een hoog raar stemmetje. De deuren van de trein gaan open, mensen stellen zich op aan de zij-kanten. ‘Grijp die kans!’ Jasper staat enorm in de weg. Rector Van Dille roept: ‘Tijd om afscheid te nemen!’

Soms salueert Jasper voor hem als ze op school zijn – waar Van Dille heel kwaad van wordt. Nu kan dat niet, want Jaspers moeder is naar hem toe gelopen om hem midden op dat station, terwijl iedereen langs ze heen probeert te bewegen, te knuffelen. Zijn vader heeft zijn reuzenarmen om zijn moeder geslagen en daarmee dus ook om Jasper. Er zijn mensen die hardop zeggen dat ze in de weg staan, maar daar trekken Jasper en zijn ouders zich niets van aan. Het voelt ongemakkelijk om naar ze te kijken, maar tegelijk is Kal ook een beetje jaloers. Skyler wordt ook al fijngeknepen door zijn moeder, hij kijkt erbij alsof hij dat heel gênant vindt. Kal wil ook zo kijken, maar dan moeten je vader of je moeder er dus wel zijn. Zijn ouders hebben per ongeluk een kind genomen, denkt hij niet voor het eerst. Daarom vergeten ze hem soms.

Snel stapt hij in de trein. Jasper en Skyler volgen en ze vinden

vier stoelen tegenover elkaar. Als Jasper zijn tas op de stoel naast zich zet, rinkelt er iets. Glas, lijkt het. 'Dat is een verrassing voor later,' zegt hij geheimzinnig. Daarna trekken Skyler en Jasper allebei hun telefoon tevoorschijn. Kal kijkt jaloers naar de dure telefoons. De zijne ligt nog steeds in het hok van de conciërge. Een spelletje zou hij nu wel willen doen, maar verder heeft hij dat ding niet nodig. Alsof hij berichtjes naar zijn ouders zou willen sturen, mooi niet. Ja, aan Gerrie. Haha, een goudvis met een mobiel. Wat zou hij schrijven? *Blub*.

6.

Na tweeënhalve uur naar buiten staren, ziet Kal station Leuven naderen. Ze schuifelen achter de andere mensen aan naar buiten. Wat nu? Van Dille zei dat ze zouden worden opgehaald, maar hij heeft er niet bij gezegd door wie.

'Misschien moeten we ervandoor,' oppert Jasper.

'En van school gestuurd worden, nee bedankt.' Skyler loopt naar een kiosk en pakt een zakje snoep. Kal dreuntelacht achter hem aan. *Monster gezien in de Ardennen* leest hij in een krant.

Jasper stoot hem aan: 'Daar gaan wij naartoe, maat, naar die Ardennen.' Hij pakt de krant en leest voor: 'Er zijn meerdere getui... getuigenverklaringen dat er een monster bij de grotten rondwaart. Een boer zei dat het beest zijn schapen heeft opgegeten. Een visser heeft een enorm wezen in het water gezien, jagend op vis. Het klinkt onwaarschijnlijk en fabuleus, maar wetenschappers wijzen op de mogelijkheid dat het kán kloppen. Ondergronds zijn er immers aar... aardverschuivingen geweest. Een wetenschapper die op onderzoek uitging, keerde nooit terug. Er is de laatste tijd sprake van seismo... – dat Vlaams is niet te doen – seismologische onrust. De politie noemt de dreiging van een monster onwaarschijnlijk, maar sluit nog niets uit.'

Skyler heeft zijn snoep afgerekend en loopt ze voorbij alsof hij ze